

Rogate
Mt6, 5-15
Jablonec, 17.5.2020

Pozdrav:

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi, kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit: Iz65, 24; 25b

Ale může Bůh opravdu sídlit na zemi, když nebesa, ba ani nebesa nebes tě nemohou pojmout, natož tento dům, který jsem vybudoval? Hospodine, můj Bože, skloň se k modlitbě svého služebníka a k jeho prosbě o smilování a vyslyš lkání a modlitbu, kterou se tvůj služebník před tebou dnes modlí: Ať jsou tvé oči upřeny na tento dům v noci i ve dne, na místo, o kterém jsi řekl, že tam bude dlít tvé jméno.

Píseň: 625

Čtení: Da6, 1-15

Píseň: 440

Kázání: Mt6, 5-15

Oddíl, který jsme přečetli, je z tzv. horského kázání. Ježíš sedí a mluví, jaká pravidla platí v Božím království. Boží království mění náš pohled na svět i na život. Kdybychom chtěli horské kázání brát jako etický kodex, pod nárokem Ježíšových požadavků bychom neměli šanci obstát. Celé horské kázání by nás usvědčovalo z mravních poklesků. To není účelem Ježíšova kázání. Ježíš nás zve k víře ve své království. Zve nás k změně pohledu na svět a na náš život.

Celá šestá kapitola svědka víry Matouše řeší náš vztah k Bohu. Vztah ke skrytému Bohu, který se nám ve své skrytosti nechává poznat. Když se modlíme, vstupujeme do Boží skrytosti. Modlitba je soukromou rozmluvou s Bohem, kdy skrytý Bůh proniká do naší skrytosti.

To, co Ježíš kritizuje, není modlitba jako taková, ale to, co se kolem modlitby děje. Ježíš neruší společnou modlitbu ve shromáždění. *A když se modlíte, nebud'te jako pokrytci: ti se s oblibou modlí v synagógách a na nárožích, aby byli lidem na očích.* Při rozmluvě s člověkem většinou dbáme na to, co sdělujeme. Chceme, aby nám bylo porozuměno. Neopovazujeme se hrát divadlo, protože máme za to, že by to dotýčný prohlédl. Chceme býti autentičtí.

Jako by Ježíš svým posluchačům, ale i nám, říkal: „Jak je možné, že kvůli mně hrajete před lidmi divadlo? Myslíte si, že neprohlédnu vaše pokrytectví vůči Otci v nebesích? Myslíte, že Otec v nebesích nevidí do skrytu vašich srdcí? Jako by nás Ježíš varoval: V kostele a na veřejnosti jste ohrožováni pokrytectvím. Varujte se ho.

Trochu sarkasticky Ježíš dodá: *Amen, pravím vám, už mají svou odměnu.* Jako by Ježíš říkal: Tím svým modlitebním vystoupením-divadlem tito pokrytci, možná, ohromí své spolubratry a spolusestry. Možná udělají dojem na modlitebníky. Možná, že je za ten výkon někdo i pochválí. Již tím získali od lidí uznání, tím dostanou odměnu. Možná...že jeho modlitby i vyjdou knižně. Ale k Boží skrytosti pravděpodobně tyto modlitby ani nedorazí. Ano, již máte, co jste chtěli, obdiv své zbožnosti, která však není vírou. Když vám záleží více na odměně od lidí než na vztahu ke mně, tak se nedivte, že zůstáváte bez odpovědí.

Když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se ke svému Otci, který zůstává skryt. Ježíš svoji rozmluvu najednou přepne do jednotného čísla. Sám vstupuje s tebou, se mnou do rozhovoru. Jako by říkal, jestli chceš nalézt Boha ve své skrytosti, i ty se oprosti ode všeho, co by tě svádělo se předvádět. Modlitba není divadelní představení, kdy Bohu sdělujeme to, co Bůh již dávno ví.

Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebudte jako oni; vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. Předně Ježíšova kritika není obrácená k pohanům. Kritika se týká těch, kteří uvěřili a modlí se. Týká se našich modliteb.

Ježíšovi jde o to, abychom čekali v modlitbě vůli našeho Otce v nebesích. Můžeme s Bohem rozmlouvat, ale i mlčet. Někdy i mlčení, které čeká na odpovědi, je to, co po nás samotný Bůh chce.

Dovedeme snést, když Bůh mlčí? Vydržíme, když Bůh na naše prosby neodpovídá? Nejsme příliš pohotoví k prázdnému mluvení, abychom přehlušili Boha v nebesích? Nechceme jenom my předkládat naše mluvení, místo abychom naslouchali Bohu?

Ježíš nás upozorňuje na to, že naše prosby někdy ani nedohlédnou na samé dno Božího jednání: *vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte.*

Zrušíme tedy modlitby, když Bůh vše ví? Má vůbec cenu se modlit? Není to tedy zbytečné? Věřím, že rozmlouvat s Bohem je tou největší radostí, kterou nám dává Bůh.

Modlitba není naším nástrojem, kde Bohu sdělujeme své pocity, emoce, svoje pohnutky; ty náš Otec v nebesích moc dobře zná. Nemusíme Bohu vyprávět, jak jsme na tom. Bůh to ví.

Modlitba je rozhovor a v rozhovoru jsou vždy více než jeden člověk. Nenárokujme si tedy řešení, které si nárokuje na Bohu a jsou pro nás přijatelná. Nechme Bohu svobodnou ruku pro to, aby uskutečňoval svoji vůli. Snažme se přijmout i to, co není podle našich představ. Snažme se přijmout i to, za co jsme se nemodlili, a přitom nám to spadlo nechtěně do klína.

Ježíš své učedníky učí modlit se. Myslet si, že modlitba je jen pro ty, kteří umí dobře mluvit, je omylem. Modlitba není krasořečněním, ani není výsadou farářů a výjimečně zbožných lidí. Modlitba patří k živé víře. Víře, která se odevzdává v důvěře našemu Pánu Ježíši Kristu. Amen.

Oznámení

Přímluvy

Otče náš

Poslání: 1Tim2, 1-2

Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímluvy, díkyvdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.
Amen.

Píseň: 622